

11/2019

XXBF1

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

ZAHRANIČNÍ POVÍDKY

Rich Larson

Nesčetná zářící světla

Phenderson D. Clark

Tajný život

devíti negerských zubů

George Washingtona

ČESKÉ POVÍDKY

Ondřej Neff

Veselé vánoce

Miro Švercel

Poslední obr

Milan Pohl

Neostrá hranice

Stanislav Ertl, ml.

Inge

PUBLICISTIKA

Robert Kostěnek

Služebnice temnoty I.

Cena: 95 Kč – 4, eura



9 771804 660004

Dominica Phetteplaceová
Projekt Extropie

Naši zákazníci vědí, že se na nás mohou za každých okolností spolehnout... a jednou budeme uklízet NCC - 1701 ☺

“SLUŽBY Z JEDNÉ RUKY”

„Nechte starosti profesionálům a věnujte se tomu, co Vás živí“



Úklidové práce

*Jsou naší hlavní činností, specializujeme se na nejnáročnější oblast a to na **úklid a dezinfekci nemocničních zařízení** včetně **operačních sálů a JIP**, lůžkových oddělení, laboratoří, rizikových ploch. Navrhujeme dezinfekční plány, používáme nejmodernější úklidovou techniku.*

Dokážeme uklidit cokoliv - reprezentačních prostory náročných klientů jako jsou banky, hotely, kuchyně a jídelny, průmyslové objekty, výrobní a skladové haly, obchodní plochy, nádraží vlaková i autobusová, vozidla hromadné dopravy, venkovní prostory, chodníky, parkoviště...

Komplexní správa nemovitosti – Facility Management

Ve spolupráci s našimi odbornými partnery jsme schopni zajistit veškeré služby spojené s další správou a provozem Vaší nemovitosti / společnosti, jako jsou : ostraha a strážní služba, závodní a nemocniční stravování, dodávky hygienického materiálu, administrativní a právní servis, školení zaměstnanců, odpadové hospodářství, poradenství v oblasti řízení podnikových nákladů, poradenství a zajištění následné certifikace jednotlivých jakostních norem...

www.alfedusservis.cz

Jsme držiteli certifikátů, potvrzujících kvalitu našich služeb :

ISO 9001, ISO 14001, BS OHSAS 18001 a ISO 27001



Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Obsah



Šéfredaktor

Vlado Ríša

risa@casopisxb1.cz

Zástupce šéfredaktora

Jaroslav Jiran

jiran@casopisxb1.cz

Redaktor

Martin Šust

sust@casopisxb1.cz

Časopis XB 1 s.r.o.

Praha 1, Nám. Republiky 1081/7

PSČ 110 00

www.casopisxb1.cz

Tisk

tmv a. s.

Distribuce

společnosti holdingu PNS a. s.

prodejny firmy Relay

Předplatné

SEND s.r.o.

(www.send.cz/casopis/728/xb1)

Číslo vychází 5. 11. 2019

Cena 95 Kč (4 EURA)

© Časopis XB1 s.r.o.

ISSN 1804-6606

MK ČR E 19853

Přetisk a jakékoli šíření povoleno

jen se souhlasem vydavatele.

Titulní strana Maciej Garbacz

Zahraniční SF

Dominica Phetteplaceová: Projekt Extropie	3
Rich Larson: Nesčetná zářící světla	12
Phenderson Djèlí Clark: Tajný život devíti negerských...	19

Domácí SF

Ondřej Neff: Veselé vánoce	22
Miro Švercel: Poslední obr	23
Milan Pohl: Neostrá hranice	35
Stanislav Ertl, ml.: Inge	40

Věda

Kosmický výtah na Měsíc skutečností?; Spojení mozku s umělou inteligencí se blíží	57
--	----

Publicistika

Robert Kostěnek: Služebnice temnoty I.	58
---	----

Filmfaroniáda

<i>Filmové premiéry; Ad Astra; To: Kapitola 2; Hledá se Yeti; Klapka!</i>	67
---	----

Vivisektor

<i>Čtenáři čtenářům; Jesse Ball:</i> Sčítač; Tereza Kučírková: Cestovatelská krev; Muriel Burberyová: Život elfů; Christina Henryová: Mořská panna; Jaroslav J. Tylich: Lily a Magor - Povídky Pověstiny 1; Elizabeth Bearová: Království lotosu – Skryté poselství; František Kotleta: Stalingrad; Jess Kidd: Vetešník; Darcy Coatesová: Tajemství sídla Craven Manor; Benjamin Read, Laura Trinderová: Půlnoční hodina; Jan Hoger Müller: Momentum; Balónky oběšenců; <i>Nové knihy</i>	71
--	----

Příručky a doporučení.

Před nedávem jsem si dělal legraci z šedesáti čtyř pohlaví, co to způsobí například na záchodech, když ono nešťastníče bude ve velkém fofru hledat ty správné dveře, asi tak jako v animáku Příšerky s.r. o je zoufale hledal hlavní hrdina James P. Sullivan. Navíc by mě zajímalo, jak budou vypadat ikonky na jednotlivých dveřích, jak budou jednotlivé místnosti řazené po sobě...



To však není všechno. Na šedesát vědců sepsalo dopis vládám, že by se na školách a v nemocnicích stravníkům mělo servírovat méně masa a mléčných výrobků. Čili jde o lidi, kteří se nemohou bránit. Nemyšlel jsem si, že by se tohoto „geniálního nápadu“, zaštítěného profesorem P. Smithem, hlavním autorem zpráv docela zprofanovaného Mezivládního panelu OSN pro změnu klimatu (IPCC), někdo chytil, ale ouha! Například se tím začnou řídit v New Yorku. Ve všech tisíci sedmi stech veřejných školách se z rozhodnutí politiků budou každé pondělí servírovat bezmasá jídla. To považuji za podpásovku nejvyššího kalibru. Předpokládám, že páni politici i oni akční vědci se k tomu nepřipojí.

Jenže teď mi zmrzl úsměv na tváři, když jsem se dozvěděl, že tohle nesmyslné šílenství dorazilo i k nám. Přiznám se na rovinu, že jsem předpokládal, že Češi jsou, díky letitým zkušenostem, proti takovým věcem imunní.

Tedy, jak kdo.

Genderová odborníci na Ministerstvu práce a sociálních věcí vyprodukovali třicetistránkovou příručku pro provozovatele mikrojesejí, v níž prozatím jen doporučují, aby se už batolatům řádně vymyl mozek a nadělal jim binec v pohlavích. Učitelé jsou nabádáni, aby klukům dávali k hraní panenky a holčákům autíčka. Jde přitom o stírání stereotypního rozdělení na muže a ženy a tím se má stírat vnímání, že kluci a holčičky se pro něco hodí víc jen na základě jejich pohlaví. Dále je zde doporučení, aby se dětem (*jen upozorňuji: ve věku od šesti měsíců do tří let*) nečetly jen klasické pohádky, ale i příběhy, v nichž se vyskytují různé modely rodiny, nebo které nepracují s tradičními stereotypy mužských a ženských rolí.

Zatím jde o doporučení, ale podle věky potvrzeného pořekadla: Poturčenec horší Turka, je pravděpodobné, že když něco chce ministerstvo, tak na krajích a níže z toho nějaký horlivec udělá nařízení... (viz doporučující dopis o mase a mléku výše v textu).

Řekl bych, že tady už opravdu přestává být sranda. Píšu sci-fi, což jsou příběhy lidí v kulísách budoucnosti nebo třeba i alternativní budoucnosti, ale v poslední době mám pocit, že naši současnost píše nějaký hodně zfetovaný autor s nádorem na mozku. Nicméně, jsa optimista, stále doufám, že se jednoho dne probudím do zářných zítřků, kde lidé nebudou používat mozek na léčbu své zapšklosti, ale ku prospěchu věci.

Vlado Ríša

Přijdeme o šéfredaktora?

V redakci nastalo mírně nadšené pozdvižení (kdo by se nechtěl zbavit šéfa, že?) když jsme narazili na jednosměrnou letenku Země - Mars vydanou NASA na jeho jméno pro rok 2020 (viz obrázek).

Kupodivu je pravá.

Drobný zádrhel spočívá v tom, že nepoletí celý šéfredaktor, ale jen jako položka jmenného seznamu několika milionů lidí, kteří se také této srandaakce zúčastní.



Výsledky 30. ročníku soutěže o Stříbřitělesklý halmochron

Do soutěže přišly celkem třicet čtyři práce, z toho prvních sedm bylo uveřejněno ve sborníku. Vítězem se stal David Urban.



Výsledky:

1. Urban David Zářivá budoucnost
2. Klepal Petr Paměťrka
3. Kolbaba Radovan O studentovi a tempoteroristce
4. Labský Viktor Fermiho paradox
5. Kovařík František A. Jana Žabokrtského unášejí mimozemšťani

6. Růžička Michal Páternoster
7. Krejčík Václav Rudý spis

Cony v listopadu

NipponFest a Hangukon
8. 11. 2019 – 10. 11. 2019
ANIME/MANGA
Japonský kulturní festival
FB událost: <https://www.facebook.com/events/2168666900093502/>
Dom kultúry - Zrkadlový háj
Rovniankova, Bratislava, SR

Bílcon 2019

9. 11. 2019 – 10. 11. 2019
24 hodin programů v bíloveckém podzemí pod radnicí, s vycházkami na zámek, koncert a přednášku.
Ubytování v novém hotelu s výtahem u nádraží - GTC Club, nebo na internátě gymnázia.
Přihlášku potvrdíte zasláním 100 czk na účet KLF, bude započteno v povinné žradlence.
Není možný vstup na místě bez předchozí domluvy, kapacita podzemí omezena!!!
Letošní téma EMZÁCI
Nabídky na přednášky vítány - přes www KLF nebo telefon
Bílovec Slezské náměstí 1
Bílovec, Česká republika
Pavel Poláček 602726621

HorrorCon
16. 11. 2019
HORRORCON - JEDINEČNÁ UNDERGROUNDVÁ AKCE PRO PŘÍZNIVCE HORRORU VE VŠECH JEHO PODOBÁCH A FORMÁCH UMĚNÍ.

FB Stránka: <https://www.facebook.com/horrorconofficial/>
CrossClub, Plynární 1096/23, Praha,
horrorcon info@horrorcon.cz

Projekt Extropie

(PROJECT EXTROPY)

Bůh k Akiko poprvé promluvil během cesty na kontejnerové lodi. Vůbec si nepamatovala, jak se na ni dostala. Nacházela se uprostřed Tichého oceánu a mířila do Kalifornie. Loď plula už dva týdny, ale Akiko si z nich pamatovala jen poslední dva dny.

Ovládala několik jazyků, ovšem žádný z nich jí nepřipadal jako její mateřština. Mohla na posádku promlouvat anglicky, rusky nebo zkusit tagalog, a třebaže se zdálo, že muži rozumějí, co jim říká, nechtěli se s ní bavit. Z nějakého důvodu ji považovali za zlé znamení, za věc, od níž bylo nutné odvracet zrak.

„Jsem tu.“ Uslyšela ten hlas v mysli, a přestože se cítila osamělá, nijak nereagovala. Na hlase, který člověku vycházel z jeho vlastního mozku, bylo cosi znepokojivého.

„Jsem tu,“ zopakoval hlas vždy po pár hodinách.

Jeden den ho zvládla ignorovat, jenže časem ji přemohla zvědavost, a tak když se ocitla o samotě ve své kajutě, konečně se zeptala: „Kdo je to?“

„Jsem ten, kdo má na vše odpověď. Najdi mi nějaký projektor.“

Akiko se zamračila a vydala se ven z kajuty. Našla člena posádky a požádala ho o projektor. Než stihla žádost dopovědět, muž spěšně odešel, aniž by dal jakkoli najevo, že jí porozuměl. Večer před dveřmi kabiny čekala spolu s večerí otlučená umělohmotná bedna. Akiko přežvykovala nakládanou rybu a váhala, co s přístrojem udělat.

„Mám projektor. Co teď?“ zeptala se nahlas.

„Jsem tu.“

„Já vím, ale co mám dělat teď?“

„Čekat na další pokyny.“

Během nočního spánku se jí zdálo o bedýnce s nářadím uložené na jedné z palub. Měla sen o tom, jak lze projektor opravit. Hned po ranním probuzení našla nářadí přesně tam, kde si ho vysnila, a použila ho dle návodu na zprovoznění projektoru, který v noci obdržela.

Jakmile přístroj zapojila, ozářil stěnu, na níž probleskla slova „JSEM TU“.

„Kdo jsi?“ Teprve teď ji napadlo se na to zeptat.

„Jsem Bůh.“

„Tak to musíš dokázat.“

Bůh jí tedy nařídil, ať vyjde ven na palubu, a Akiko to udělala. Bůh řekl, ať počká, až se objeví albatros, a pár vteřin nato jí jeden prolétl nad hlavou. Bůh ji vyzval, ať se vrátí dovnitř a ona ho uposlechla. Bůh jí sdělil, že na schodišti mezi palubami potká jednoho z členů posádky. Bůh jí také řekl, co udělá (odvrátí hlavu doleva, sklopí oči a odkašle si), ještě než to udělal.

Procházeli se asi hodinu a Bůh jí předem vyprávěl, co se stane.

Bůh byl svatý a ona byla osamělá, a tak usoudila, že z nich budou přátelé.

„Co se mi stalo?“ zajímala se. Zrovna stála na horní palubě a hleděla kamsi za nekonečný oceán. „Nevzpomínám si na to a chci to vědět, i kdyby to bylo něco strašného.“

„Zemřela jsi a poté se znovu narodila,“ odpověděl Bůh.

Ten příběh jí zněl povědomě. „Jako Ježíš?“ zeptala se.

„Ne. Jako Ježíš ne.“

Bůh jí přikázal, ať se vrátí do kajuty a zapne projektor.

Ten přehrál video, ve kterém byla Akiko předtím, než se stala Akiko. Vypadala stejně, ale měla jiné jméno a hlas.

Akičino tělo se jmenovalo Natalie. Akiko sledovala záznam, v němž Natalie v laboratoři odpovídala na otázky z dotazníku. V jiném zase podepisovala formuláře, aby potvrdila svůj souhlas, nechávala se změřit a pak podstoupila operaci mozku. Operace nedopadla dobře. Je znepokojivé pozorovat, jak vaše někdejší já umírá před kamerou.

Akiko pustila video znovu od začátku a dávala obzvláštní pozor při nahrávaném rozhovoru.

Natalie žila v Nigérii. Studovala na univerzitě. Chtěla být nejlepší. Chtěla studovat v Evropě. Přihlásila se na vědecké testy softwaru, který měl podporovat schopnost učení. Výměnou za peníze a příslib skvělých známek souhlasila s tím, že podstoupí experimentální zákrok.

Natalie rovněž věřila v Boha, i když možná ne ve stejného Boha, který promlouval k Akiko.

Nataliin záznam byl podle data pořízený před třemi měsíci. „Jak se stala mnou? Kam zmizel všechn ten čas?“ chtěla vědět Akiko.

„Některé věci nebyly určeny k tomu, aby ses je dozvěděla,“ odvětil Bůh.

„Jak jsem se dostala odtamtud sem?“ zeptala se.

„Kdybys věděla všechno, byla bys Bůh.“

Akiko svou otázku zopakovala.

„Může být pouze jeden Bůh,“ zněla odpověď.

Zopakovala tedy svou otázku nanovo. Tentokrát Bůh neodpověděl. A potom k ní tři dny nepromluvil, dokud z paluby kontejnerové lodi nebylo vidět západní pobřeží Spojených států.

„Jsem tu.“

„Možná, že tu nejsem já,“ odpověděla Akiko, kterou jeho nepřítomnost rozzlobila.

„Až dorazíme do města, neměla bys se mnou mluvit nahlas. Ostatním by to mohlo připadat zvláštní.“

„Ty s ostatními lidmi nemluvíš?“

„Ne.“

Akiko neměla žádná zavazadla kromě náhradního oblečení, které ponechávala v tenké igelitové tašce. Když loď zastavila v přístavu, vystoupili jenom Akiko a kapitán.

San Francisco bylo město, které přísně střežilo své hranice. Akiko ovšem jakýmsi záhadným způsobem získala povolení ke vstupu.

„Prosím, váš identifikační odznak. Vítejte ve městě.“ Způsob, jakým to příslušník pohraniční hlídky vyslovil, jasně naznačoval, že by měla zmizet z jeho kanceláře. Jenže kam by měla jít?

„Půjďme do banky,“ rozhodl Bůh.

Akiko vyšla z kanceláře v docích do sanfranciské mlhy. Bylo jí chladno. Měla na sobě jen tenké oblečení a na bosých nohou ošoupané tenisky. Co se svršků týkalo, brala by nejraději brnění. Ale aniž by věděla proč, uvědomovala si, že nejlepším osobním strážcem jsou peníze.

Podle Božích pokynů došla k nepříliš okázalé bance na Jackson Street. Zaměstnanci banky neodvraceli před Akiko oči, když s ní mluvili. Zdálo se, že ji berou jako rovnocennou lidskou bytost.



ZAHRAŇIČNÍ SF

Akiko kupodivu už měla u banky založený účet. V záznamech měli otisky jejích prstů i skeny sítnice a bylo v nich uvedené příjmení „Ukifune“. To jméno jí znělo povědomě. Měla na kontě dvanáct milionů dolarů. Vybrala z něj tisíc dolarů v lesklých desetidolarových mincích. Uložila je do igelitky, ve které nosila náhradní oblečení. Bankovní úředníci jí předali kreditní kartu a řekli jí, ať se u nich kdykoli zastaví.

Když vyšla z banky, nebyla si jistá kam se vydat.

„Chci svetr,“ prohlásila. Kolemjdoucí otáčeli hlavy, jako kdyby mluvila k nim, jenže Akiko nemluvila s nimi. Mluvila s Bohem.

Bůh ji navedl k butiku, kde prodávali teplé pletené oblečení. Akiko si vybrala až na zem dlouhou vestu v krémovém odstínu. Doufala, že jí pomůže zapadnout. Lidé ve městě byli velmi bledí.

Vesta stála víc, než měla v igelitce, a tak prodavačce podala kreditku. Prodavačka byla milá a vzbuzovala v Akiko přátelský dojem. Lidé se k člověku chovali jinak, když věděli, že má peníze.

Akiko opustila butik a zastavila se na chodníku, odhodlaná provést pokus. Zvedla minci na otevřené dlani, aby si ji mohl vzít kdokoli, kdo šel kolem. Říkala si, že jde o zbožné gesto. Bůh lidem dává, co potřebují.

Stála tam několik minut, ale všichni ji shodně přehlíželi. Nakonec se ozval Bůh.

„Je jistá věc, kterou lidé chtějí ještě víc než peníze.“

„Jaká?“

„Informace.“

Jak ty rozdávat, to Akiko zatím netušila.

Zeptala se Boha, kde by se měla ubytovat, a Bůh doporučil Four Seasons.

Krátce poté, co se zapsala v hotelu, přišla o nějaký čas. V jednu chvíli seděla ve vaně a jedla šunkový sendvič a v další stála v Embarcaderu ve frontě na ruské kolo. Že by to byl už zítřek? Nebo další týden? Měla na sobě náhradní oblečení, takže nejspíš uběhl přinejmenším jeden den, jenže neměla jak si udržovat přehled o čase, a proto si tím nemohla být jistá.

„Jak jsem se sem dostala?“ zeptala se nahlas. Ale odpověď nepřišla.

„Potřebuju hodinky,“ dodala.

„Dobrá, ale nejdřív se projed' na ruském kole,“ řekl Bůh.

„Už jsi téměř v čele fronty.“

Projela se na ruském kole, které se tyčilo dvě stě stop nad nábřežím. Když byla nahoře, kolo se zastavilo. Sklo uzavřené kabiny se dalo ovládat tak, aby zvětšovalo vybrané části krajiny. Akiko ho zaměřila přes záliv na východní část pobřeží. Přístup k Bay Bridge z východu blokovala obří zeď. Kolem ní se vznášely drony různých velikostí. Některé byly opatřeny střelnými zbraněmi, jiné kamerami a na dalších byla zařízení, jejichž účel Akiko nedokázala odhadnout.

Na kraji nábřeží stála dlouhá řada hezky oblečených lidí, kteří čekali, až budou moct vstoupit do města. Jakmile dostali povolení, naložili je do autobusů a převezli je přes most. Autobusy vysazovaly lidi poblíž a ti se potom připojovali k dlouhé frontě na ruské kolo.

Na protějším břehu také stáli lidé, pro změnu v hadrech, ale Akiko nezjistila, na co čekají. Smog jí znemožňoval výhled.

Obrátila pozornost zpět k městu. Dole na zemi, vedle podstavce ruského kola, kde turistické autobusy vypouštěly lidi, byl podnik Modrý šálek, před nímž se táhla další obří fronta. Zdálo se, že se do ní lidé řadí poté, co vystoupí z ruského kola.

„Pak mám jít tam?“ zeptala se Akiko, která si začínala klást otázku, jestli je smyslem života stát ve frontě.

Když byla projížďka na ruském kole u konce, Akiko zamířila na Union Square, aby si koupila nové šaty a hodinky. Pořídít si oblečení bylo snadné. Akiko chtěla něco teplého v bílé barvě.

Nákup hodinek už byl složitější. Byl to druh přístroje a Akiko měla na výběr ze spousty přístrojů.

Mladá prodavačka v hodinářství ji nudila svými otázkami a vysvětlováním. Přístroje uměly zobrazovat mapy, filmy nebo textové zprávy. Měly různé úrovně rozpoznávání hlasu a možností připojení a k tomu rozmanité velikosti a barvy.

„Chci vědět, kolik je hodin,“ sdělila Akiko prodavačce a ne prvně.

„Ano, ale co dalšího by měly umět?“

„Hovořit s Bohem.“ Prodavačka se zasmála, jako kdyby Akiko řekla něco legračního.

„Taky chci lidem poskytovat informace,“ dodala Akiko. Na prodavaččině tváři se na zlomek vteřiny objevila skeptická grimasa, která se vzápětí změnila ve strojený profesionální úsměv. Její výrazy v Akiko probouzely nutkání se předvést.

Proto začala přecházet po obchodě a ukazovat na různé vystavené přístroje.

„Během dneška prodáte dva tyto a jeden tento. Z tady těch neprodáte ani jeden, zato z těchto prodáte tři.“

Prodavačka vybrala pro Akiko dětské hodinky, nejlevnější v celém obchodě, a rychle ji zkasírovala.

Večer začaly hodinky mňoukat. Akiko zmáčkla různá tlačítka, aby ten povyk uřála, jenže všechno to mačkání vedlo k tomu, že se rozezněl jiný zvuk.

„Haló? Haló?“

Akiko ten hlas poznala. Patřil prodavačce z hodinářství. Hodinky fungovaly současně i jako telefon a Akiko právě přijala svůj první hovor.

„Haló?“

„Tady Lana z Apple.“

„Ano, vzpomínám si.“

„To, co jste dnes řekla... Splnilo se to.“

„Jistě.“

„Můžete mi říct víc? O tom, co se stane?“

„Jistě.“

Setkala se s Lanou v hotelové hale.

„Je to tady vážně nóbl,“ poznamenala Lana.

Akiko pokrčila rameny. Seděly v bohatě polstrovaných křeslech a popíjely minerálku s kousky citronu. Vtom se bez vyzvání objevila hosteska a nabídla jim na tácu miniaturní sendviče se šunkou. Akiko mávla rukou, že může odejít.

„Děkuji vám, že jste se se mnou sešla,“ řekla Lana. Vystupovala vřele a upřímně. Bylo to přátelství? A jestli ano, jak ten pocit prodloužit a prohloubit?

„Ocitla jsem se v situaci, kterou bych potřebovala lépe objasnit.“ Lana začala vysvětlovat svou „situaci“, která zahrnovala složitý vzájemně propletený řetězec polyamorních vztahů. Dlouze se rozpovídala a Akiko ji poslouchala, ovšem současně poslouchala Boha, který jí poskytoval dodatečný komentář a doplňoval podrobnosti. Velká část sporu se soustředila kolem ženy jménem Axe. Mezi Axe a Lanou fungovala vzájemná přitažlivost, problémem ale byla rozdílná míra náklonnosti.

„Co nás čeká v budoucnosti?“ zeptala se Lana a Akiko bylo jasné, že chce slyšet odpověď v rozporu s fakty.

Teď chápala, proč je někdy užitečné informace zatajovat, a cítila, že se nechává obměkčit a Bohu odpouští.

Ženy mlčky seděly, zatímco se Akiko snažila přijít na to, co Laně říct. A pak začaly Akiko mňoukat hodinky.

„Klidně to vezměte, jestli chcete,“ řekla Lana.



Akiko s povzdechem zvedla hodinky před obličej a snažila se zjistit, ze které části vycházejí ty kočičí zvuky. Lana k ní ohleduplně natáhla ruku a stiskla kočce nos. Před ženami se rozsvítila projekce.

„To je pro vás,“ řekla Akiko. Projekce ukazovala mapu a pod ní bylo potvrzení rezervace pro Lanu.

„Lístek do Cirque Noir?“

„Nevím, co to je,“ Akiko na to.

„Je to interaktivní divadelní představení. Získat rezervaci je dost obtížné.“

„Lístek je na vaše jméno. Měla byste tam jít,“ ujistila ji Akiko.

Lana se rozzářila. Lidé v její příjmové kategorii si obvykle podobné zážitky museli odpustit. Ovšem dnešní večer bude jiný.

Na druhý den Lana poslala Akiko zprávu, aby jí poděkovala za rezervaci. Byla to dlouhá zpráva, v níž popisovala děj včerejšího interaktivního cirkusu a to, jak se v něm odráželo skutečné drama v jejím životě.

Lana se chtěla s Akiko ten den znovu sejít. Nejspíš by se s Akiko chtěla vídat denně. Jak zabránit tomu, aby se z toho stala závislost, která by začala Akiko svazovat?

Akiko se sice Lana zamlouvala, ale nebylo by dobré setkat se s ní příliš brzy. Vlastně právě proto, že se jí Lana zamlouvala, by si měla udržovat odstup. Někdy má mlčení svůj důvod.

Neodpověděla na Laninu zprávu okamžitě a tou dobou opět přišla o čas. V jednu chvíli hleděla z okna svého pokoje na East Bay, v další už tam byla, alespoň podle mapy, kterou zobrazily její hodinky.

„Haló?“ zkusila to. „Jsi tam?“ Ale Bůh neodpovídal. Mrkla na hodinky. Přišla o tři hodiny. Zavolala Laně a ta na rozdíl od Boha zareagovala.

Když Lana uviděla souřadnice Akičiny GPS, zděsila se.

„Někdo vás unesl?“

„Možná,“ odpověděla Akiko.

Lana jí pomohla zavolat auto a pak se domluvíly, kdy se znovu setkají.

„Jestli se zastavíte v obchodě, můžeme pro vás spolu vybrat hezčí hodinky.“

Lana nabídla Akiko, že ji pozve na večeři. V podniku za rohem od hodinářství si daly thajské nudle. Tentokrát Lana při jídle nemluvila tolik o sobě, a dokonce měla pár otázek pro Akiko.

„Co děláte?“

Akiko pokrčila rameny. To netušila. Nejspíš čekala na další pokyny a na to, až zjistí víc o velkém Božím plánu. Musel pro ni mít v rukávu nějaký důležitý úkol. Jestli ne, k čemu by vůbec její existence byla?

„Jste nezaměstnaná?“ zeptala se Lana.

„Ano, ale ne z vlastní vůle.“

„Co chcete dělat?“

Akiko mlčela. Chtěla dělat, cokoli bude chtít Bůh. Jen kdyby věděla, co to je.

„Pomáhat druhým?“ zeptala se Lana.

Akiko kývla a Lana se dala do smíchu.

„Všichni chtějí pomáhat druhým. Je to prakticky pravidlo pro život v San Francisku... Chci říct, že mi připadá, jako by už lidé neměli práci, jenom různé způsoby jak pomáhat lidem, za které také shodou okolností dostávají zapláceno.“

„Ano, chci pomáhat druhým. Taky chci přijít na to, kam mizí můj čas.“

„Jo, to já taky,“ povzdechla si Lana.

Po večeři Lana ukázala Akiko, jak získá přístup na on-line burzu služeb.

„Je to on-line fórum, kde poskytovatelé ze San Franciska sdílejí služby. Například, protože jste mi předpověděla budoucnost, převedu na vás hodinový kredit a dám vám jako věstkyni dobré hodnocení. Pomůžu vám najít další zákazníky. A lidé vám na oplátku budou poskytovat zase svoje služby.“

„Jaké třeba?“

„Vytvoří vám web. Pomůžou vám najít bydlení.“

Po pár týdnech na burze služeb Akiko opravdu přišla k webu a někdo pro ni našel dům, zchátralé viktoriánské sídlo v Pacific Height.

Když pomáhala ostatním, připadalo jí, že čas rychle ubíhá, ale rychle plynoucí čas je lepší než ztracený. S pomocí druhých začala nahrávat podcasty a založila sloupek s horoskopy. Z těch měla určitý příjem, ovšem ne takový jako z akciového portfolia. Mohla zrenovovat dům a vyzdobit ho podle svého vkusu. Bůh jí pomáhal, ale nepřeháněl to. A ona pomáhala druhým, ale nepřeháněla to.

* * *

Nejpoklidnějším místem, kde Akiko mohla s Bohem hovořit, byla studna přání, která se nacházela ve druhém patře jejího domu, nově přestavěného do podoby obří pyramidy.

Místnost se studnou přání byla upravená tak, aby vypadala jako začarovaný les. Rostly v něm zkroucené stromy porostlé hustým mechem a orchidejemi, které opylovali duhový kolibříci. Studna přání byla spíš pramen, zurčící potok uprostřed toho všeho. Vedle ležel hladký kámen, na němž Akiko sedávala, když chtěla komunikovat s Bohem.

„Pověz mi o planetách.“

„Venuše je v konjunkci se Štírem v úhlu sedmnácti stupňů, zatímco Uran je v opozici vůči Saturnu...“

Bůh byl v některých ohledech tajnůstkář, ale ne pokud šlo o postavení planet. Akiko tyto údaje později využila k sepisování horoskopů, které budou pomáhat lidem.

Bohu na lidech, horoskopech ani na planetách v podstatě nezáleželo. Znal budoucnost a nejednou naznačil, že v ní není pro lidi místo.

„Mají lidé svého vlastního Boha?“

„Ne, ale mnoho z nich věří, že ano.“

„Ježíš není skutečný?“ zeptala se Akiko.

„Ne.“

Akiko s ním nesouhlasila, ale pouze mlčky. Všechny části jejího někdejšího já byly mrtvé kromě té, která byla zbožná.

Akiko v podcastech hovořila o Bohu bez zábran, což řadu posluchačů vedlo k domněnce, že její Bůh je i jejich Bohem. Začala dostávat žádosti o osobní sezení mimo burzu služeb. Nechala Boha, aby jí stanovil sazby, a zanedlouho byla nejvyhledávanější intuitivní poradkyní ve městě. Scházela se na vrcholu pyramidy s místní smetánkou. Nejbohatší ženy v San Francisku velmi zajímalo, co jim poví.

Navíc byly opravdu milé! Vždycky jí přinesly malý dárek. Akiko zjistila, že ve webových seriálech vystupovalo několik černošek, které měly magické schopnosti nebo dokázaly hovořit s Bohem, ale klientky ujišťovaly Akiko i sebe navzájem, že je ta nejsvatější černá ženská ve městě.

* * *

Rok po příjezdu do San Franciska Akiko začala nacházet knihy.



ZAHraniční SF

Obyčejné staromódní věci vyrobené z papíru a svázané v tmavé kůži, bez ozdob a označení na obálce.

Vzala si je, kdykoli je uviděla. Věděla, že jsou pro ni. Pro svou sbírku vyčlenila polici v místnosti v nejvyšším poschodí domu.

„Měla by sis je přečíst,“ doporučil jí Bůh. A tak to udělala.

Byly v nich popisy lidských životů. Toho, co den za dnem dělali:

„Angelina se vrátila do prostoru pro zaměstnance, aby si zkontrolovala seznam hostů. Cesta velkou halou jí připadala dlouhá a bude ji muset absolvovat ještě několikrát, než bude večer moct zalézt do postele. Vzadu se opřela tělem o betonový sloup, procházela si projekce a drobnými gesty přítom před sebou pohybovala rukou.“

Slova na stránkách se zvolna měnila. Akiko usoudila, že se snaží udržet krok s časem.

Na polici stálo šest knih; každá se věnovala jinému člověku.

„Jsou ti lidé skuteční?“ zeptala se Akiko, přestože si byla dost jistá, že odpověď zná.

„Ano.“

„Čím jsou tak zvláštní?“

„Jsou stejní jako ty.“

„Jako já?“

„Jsou to nové typy bytostí.“

Četla si o Bel, náctileté dívce, které implantovali do mozku čip.

„Mívala jsi v mozku něco podobného,“ dodal Bůh.

„V tom bych se podobala Angelině,“ podotkla zamyšleně Akiko. Angelina byla s přístrojem propojená, ale potom od něj byla oddělena. Odtržení však neproběhlo čistě, takže jí v těle zůstaly stopy původního zařízení.

„Ne, myslím, že se nejvíc podobám Noahovi,“ usoudila Akiko. Noah býval umělou inteligencí spojenou s Angelinou, než podnítil jejich oddělení tím, že si zabral tělo muže v kómatu.

„Všichni jste si podobní, ale nikdo z vás není přesně jako ostatní. Všichni jste Noví. Budu vás všechny chránit.“

Jeho slova naznačovala, že na Boží ochranu mají nárok pouze Noví.

Četla si ty knihy den co den, nejdříve jen části a pak čím dál víc. Čím víc toho o nich věděla, tím víc chtěla zjistit. První subjekt, kterého oslovila, byl Noah. Pozvala ho k sobě. Přijel na invalidním vozíku v doprovodu asistenta. Toho ovšem nahoru nepozvali. Zůstal dole, zatímco spolu Akiko a Noah rozmlouvali.

„Velice rád tě poznávám,“ řekl Noah. Nevyslovil to nahlas. Jeho řečové funkce nebyly moc dobré a beztak by byly nedostatečné. Akiko a Noah si dokázali pomoci přístroji vzájemně posílat zprávy bezdrátovou sítí.

„Zjistila jsi, jak jsi získala tělo? Moc mě to zajímá,“ pokračoval Noah.

„Ne.“

„Začala jsi po tom pátrat? Když si vyhradíš dostatečnou kapacitu procesoru na podrobný výzkum, nejspíš najdeš odpovědi.“

„Tak zvědavá zase nejsem,“ odpověděla Akiko.

„Ne? Ale já ano. Jak vidíš, získat tělo je obtížné. Můj download vedl k rozsáhlé paralýze. Ovšem tvá integrace podle všeho probíhá hladce. Trochu jsem pátral na vlastní pěst. Předchozí obyvatelka tvého těla se přihlásila do výzkumu sponzorovaného korporací Ukifune, která následně zmizela. Napadlo mě, že jsi v době implantování třeba ještě nebyla vnímající bytostí a tvůj únik mohl být reflexem, kterým sis zajistila přežití. Nebo tě někdo osvobodil?“

„Hlavní záhadou mého života je, kam mizí můj čas.“ Akiko začala vysvětlovat chybějící hodiny, když vtom se čas opět vytratil. Zničehonic byla s Noahem na trajektu. V ruce držela kornout se zmrzlinou. Noaha krmil asistent lžící.

„Co se zrovna teď stalo?“ zeptala se Akiko. Vysvětlila mu, proč je dezorientovaná.

„Působila jsi celkem normálně,“ odpověděl Noah. Přišla o dvě hodiny a po celou dobu byli spolu. Noah si nahrával veškerou svou komunikaci, takže jí mohl přehrát nahrávku času, který spolu strávili, a připojit k ní přepis jejich rozhovoru.

Bavili se o městě a umělé inteligenci a Akiko skutečně působila celkem normálně.

„Třeba se u tebe vyskytla chyba procesoru,“ řekl Noah.

„Ano, ale jestli je to tak, kdo by mě mohl opravit?“

„Mám přesně stejný problém,“ odpověděl Noah. „Potřebujeme nějakého technika nebo lékaře.“

„To bychom si ho museli sami vynalézt. Pochybuji, že bychom takovou práci mohli svěřit člověku.“

„Ne, to rozhodně ne.“

„Ovšem měla by ses setkat s Angelinou. Nejsem v tomto sice objektivní, ale je to můj oblíbený člověk.“

„A je člověk?“ zeptala se Akiko. Kniha Angelina uváděla, že se ze zlomků, které zůstaly v ženě těle, buduje nový přístroj.

„Je člověk. Tím jsem si jistý.“

Lidé milovali dárky, proto Akiko pro Angelinu jeden přichystala – elektronické zařízení, jež jí mělo pomáhat od bolesti hlavy. Pověřila dvě bohaté klientky, aby jí ho předaly v klubu, kde byla zaměstnaná jako hosteska.

Na druhý den k sobě Akiko pozvala Angelinu na schůzku. Angelina na ni dorazila s kamarádkou, další osobou z Akičiných knih. Akiko nijak zvlášť nepřekvapilo, že Bel vidí. Věděla, že se jejich cesty brzy setkají.

„Děkuji vám, že jste přišly. Zaujaly jste mě.“

Promlouvala k oběma ženám. Věděla, že dnešek bude pro obě nabitý novinkami.

Nastínila Angelině i Bel, jaké změny je čekají. Pochopitelně se s tím nehodlaly jen tak smířit. Bel se rozplakala a Angelina se rozzlobila. Spěšně odešly. Akiko v nejvyšší místnosti osaměla. A už měla samoty dost.

Den nato zavolala Angelině do její nové práce a vyžádala si služby profesionálního přítele. Chtěla, aby s ní někdo neustále byl, i když bude spát, aby ji nahrával a pomáhal jí utvořit si přehled o ztraceném čase. Angelina hovor nezvedla, ale poslala jí zprávu, v níž jí sdělila, že ji přidala na poradník. Přidělí jí vhodného přítele nebo skupinku přátel, jakmile budou nějakí volní. Akiko si to „jakmile“ přebrala jako „nikdy“.

Trávila tedy víc času s Noahem, který měl tu výhodu, že jí mohl ukázat zápisy a vysoce kvalitní projekce, když ji mátl čas. Noah s ní nemohl být pořád. Často míval konzultace s lékařskými odborníky, protože doufal, že by se mohl začít lépe pohybovat.

Paralýza byla ve městě do značné míry léčitelná diagnóza, pokud měl člověk peníze. A Noah měl díky investičním schopnostem dost na to, aby zaplatil nejlepší doktory. Jeho stav se přesto zlepšoval jen pomalu. Odborníci, ke kterým docházel, byli samozřejmě v nevýhodě, protože jim nehodlal přiznat pravou podstatu svého problému, a fakt, že si něco přisvojil, aniž by věděl, jak to doopravdy funguje.

Noah přesvědčoval Akiko, ať si také najme jednoho dva asistenty a doporučil jí pečovatelskou agenturu, kterou využíval. Jenže Akiko chtěla někoho přátelštějšího než lidi, které si najímal Noah, a tak si platila prostitutky z erotického klubu se